

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 15

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί ἐτάχυνε τὴν πορείαν. Πόσες φορές ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ παπούτσι καὶ κάλτσες καὶ νὰ περπατήσῃ μέσ' στὰ νερὰ σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα! Συναντοῦσε πλῆθος πουλιὰ, περιστέρια, πάπιες καὶ θαλασσοπούλια. Εἶδε στοὺς ὑψηλοὺς καὶ δυο-τρία ζευγάρια φώκες πού δὲν φοδῆθησαν καθόλου ὅταν πέρασε κοντά τους, — σημάδι ὅτι κα-
νένας ψαρὰς δὲν εἶχε πᾶει ποτὲ νὰ τὶς ἐνοχλήσῃ.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα.

Κατάκοπος, πεινασμέ-
νος, ὁ Μπριὰν ἀποφάσισε νὰ φάῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνά-
βαση στὸ ἀκρωτήρι, πού εἶχε ὕψος τριακόσια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θά-
λασσας.

Ἐκάθησε λοιπὸν σ' ἓνα βράχο ψηλὸ γιὰ ν' ἀποφύ-
γῃ τὰ νερά, πού εἶχαν ἀρ-
χίσει νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν στεριά. Μία ὥρα ἀργό-
τερα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Τώρα ὁ-
μως δὲν τὸν ἐμελλε, γιατί μετὰ τὸ μεσημέρι τὰ νερά θὰ τραδιόνταν πάλι καί, στὸ γυρισμό, θ' ἄβρισκε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐλεύθερο.

Ἐφαγε λίγο κρέας, ἦ-
πιε μπράντυ καὶ ξαπλώθη-
κε ἀπάνω στὸ βράχο. Πολ-
λὰ πράγματα συλλογιζόταν καθὼς ἦταν ξαπλωμένος ἐ-
κεῖ. Μονάχος, μακριὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους του, προ-
σπαθοῦσε ν' ἀντικρύσῃ μὲ ἀπάθεια τὴ δεινὴ θέσῃ ὅ-
που βρισκόνταν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι. Εἶχε ἀπόφα-
σὴ νὰ ἐργασθῇ ὅσο μπο-

ροῦσε γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρίαν. Καὶ συλλογιζόμενος πῶς τοῦ φέρνονταν ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, ἀγανακτοῦ-
σε ὅχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιατί ἐπρόβλεπε ὅτι ἡ διχόνοια δὲν θὰ εἶχε καλὸ τέλος. Τὸ χρέος του ἦταν ν' ἀν-
τικρούῃ μ' ὅλην τὴν δύναμιν ὅποιαν-
δήποτε πρότασιν τῶν ἀντιθέτων, πού μπορούσε νὰ βλάψῃ ὅλην τὴν συντροφιά.

Ἐπειτα συλλογιζόθηκε τὸν μικρὸ ἀ-
δελφὸ του, τὸν σιωπηλὸ καὶ μελαγχό-
λικό Ζάκ. Ἡ κατάστασή του τὸν ἐφό-

διζε. Καὶ πάλι τοῦ ἐρχόταν ἡ ἰδέα πῶς αὐτὸς θάχε κάνει κατὶ κακὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σλώιν.

«Δὲν θὰ τὸν ἀφίσω ὁμως, εἶπε μέσα τοῦ ὁ Μπριὰν. Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ τὸ μαρτυρήσῃ...»

Μιὰν δόλακερὴ ὥρα ἔμεινε σ' ἐκεῖνο τὸ βράχο, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἐντελῶς. Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει τ' ἀκρωτήρι.

Τὸ ἀνέδρασμα αὐτὸ ἦταν δυσκολώτα-
το, γιατί οἱ βράχοι, πού σχηματίζαν νὰ ποῦμε τὴν κλίμακα, ἦταν ψη-
λοὶ, ἀπότομοι, καὶ μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἀγωνία ὁ Μπριὰν ἔπρεπε νὰ σκαρφαλώνῃ. Ἐ-
πειδὴ ὁμως ἦταν ἀπὸ μικρὸς γυμνασμένος στὴν ἀναρρίχη-
σιν, κατόρθωσε ἐπιτέλους νὰ φθάσῃ στὴν κορυφή.

Πρῶτὴ του δουλειὰ ἦταν βέβαια νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ καὶ ἔπειτα νὰ βάλῃ τὸ τηλεσκόπιο στὰ μάτια του καὶ νὰ κοιτάξῃ.

Κοίταξε πρῶτα πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἡ χώρα ἦταν πεδινὴ καὶ ἀπλωνόταν ὡς πού ἔφθα-
νε τὸ μάτι. Μόνο μερικοὶ λό-
φοι ὑψωνόνταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ πράσινα δάση τὴ σκέ-
παζαν σὲ μιὰν ἔκτασιν ἀπὸ δέκα περίπου μίλια. Θά-
λασσα κεῖθε δὲν φαίνονταν.

Ὁ Μπριὰν ἐξακολούθησε νὰ παρατηρῇ πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ βεβαιωθῇ ἂν βρισκόταν σὲ νῆσο ἢ σὲ ἡπειρο. Ὁ-
πωςδήποτε, ἂν ἦταν νῆσος, θάταν πολὺ μεγάλῃ. Αὐτὸ μόνον μπορούσε νὰ βεβαιώσῃ.

Γύρισε ἔπειτα πρὸς τὴ δύ-
ση καὶ εἶδε τὴ θάλασσαν πού λαμποκοποῦσε στὸ ἥλιοςδα-
σίλεμα.

Ἀξαφνὰ φώναξε:

— Πλοῖα!... πλοῖα!...

Ὁ Κοστάρ καὶ τὸ... ἄλογό του.

Πραγματικώς, στή στυλπνή εκείνη επιφάνεια φαινόταν τρία μαύρα σημάδια, που θ' απείχαν από τ' άκρωτήρι ως δεκαπέντε μίλλια.

Κατασυγκινήθηκε ο Μπριάν. Ήταν όπτική απάτη ή πραγματικά πλοία αυτά τὰ μαυράδια που έδλεπε;

Τρέμοντας όλος, καθάρισε τούς φακούς του τηλεσκοπίου του και ξανακοίταξε.

«Ω, ναι, ήταν πλοία. Μόνο τὰ σκάφη τους φαινόταν. Ούτε κατάρτια, ούτε καπνός. Ωστε δεν θάταν άτμόπλοια...»

Τὰ είχαν ιδεί άραγε κι' οί σύντροφοί του; Ίσως όχι. Σκέφθηκε λοιπόν ο Μπριάν πώς έπρεπε νά γυρίση τὸ γρηγορώτερο στο Σλώγι και νά τούς τὰ δείξη. Τώρα βέβαια, αν τούς έκαναν σινιάλα, τὰ πλοία, από την απόσταση εκείνη, δεν θά τάβλεπαν. Τὸ βράδυ όμως, αν άναδαν μιὰ μεγάλη φωτιά, ποίος ξέρει...

Ο Μπριάν εξακολούθησε νά παρατηρῇ με προσοχή τὰ τρία εκείνα σημάδια. Ἀλλά σὲ λίγο, με μεγάλη του λύπη, βεβαιώθηκε πὼς έμεναν άκίνητα. Δεν ήταν πλοία λοιπόν. Χωρίς άλλο ήταν νησάκια, στὰ δυτικά τῆς παραλίας όπου είχε ναυαγήσει τὸ Σλώγι. Βέβαια πὸν τὸ πλοίο τους, τότε πὸν τὸ παράσερνε ἡ τρικυμία, θά πέρασε από κοντά τους. Τὰ παιδιά όμως δεν τὰ είχαν ιδεί γιατί θά τὰ σκέπαζε ἡ πυκνή δμίχλη.

Τί κρίμα νά μὴν εἶναι πλοία! Ἡ ὥρα 2 μ. μ. Ἡ θάλασσα άρχισε νά τραδιάται, άφίνοντας έλεύθερη ὅλη εκείνη τῇ σειρά τῶν ὑφάλων πρὸς τὸ μέρος τῆς απόκριμνης άκτῆς.

Ήταν καιρὸς νά γυρίση πιά ο Μπριάν στο πλοίο.

Ἀλλά πρὶν κατεβῇ από τὴ σκοπιά του, θέλησε νά κοιτάξῃ ἄλλη μιὰ φορά πρὸς τ' ανατολικά. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος είχε γείρει λίγο πλάγια, θά μπορούσε ἴσως νά διακρίνῃ κανένα σημεῖο τῆς χώρας, πὸν πρωύτερα, μέσ' στο πολὺ φῶς, ήταν άθώρητο.

Και δεν τὸ μετάνιωσε καθόλου πὸν ξανακοίταξε. Γιατί εκεί μακριά, πολὺ μακριά, πίσω κι' από τὴν τελευταία λωρίδα τῆς χλόης, διέκρινε καθαρότατα μιὰ γραμμὴ ὑποκύανη. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ, πὸν είχε μάκρος πολλῶν μιλίων, άπλωνόταν από τὰ βορεινὰ στὰ νότια, κι' οί δυὸ άκρες τῆς κρυβόνταν πίσω από τὰ δέντρα.

— Τί νά εἶναι; συλλογίσθηκε ὁ Μπριάν.

Κοίταξε με μεγάλη προσοχή. Καί σὲ λίγο φώναξε:

— Θάλασσα!... θάλασσα!...

Τί συγκίνηση πάλι! Λίγο έλειψε νά τοῦ πέση ἀπ' τὰ χέρια τὸ τηλεσκόπιο. Ἀφοῦ ὑπῆρχε θάλασσα και πρὸς τ'

ανατολικά, δεν χωροῦσε πιά άμφιβολία: Τὰ παιδιά δεν είχαν ναυαγήσει σὲ καμμιάν ἡπειρο, ἀλλά σὲ κάποια νῆσο, άκατοίκητη κι' άπομονωμένη στήν άπέραντη έκταση τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀδύνατο νά φύγουν πιά από εκεί!

«Ολοι οί κίνδυνοι μιὰς τέτοιας άτυχίας παρουσιάσθηκαν τότε στοῦ τοῦ Μπριάν. Κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν λύπη, ὥστε δεν αίσθανόταν πιά τὴν καρδιά του νά χτυπᾷ. Γρήγορα όμως συνήλθε και σκέφθηκε, πὼς δεν έπρεπε ν' άφήσῃ νά τὸν κυριεύσῃ ἡ λύπη, δοσδήποτε άπελπιστικό κι' αν έδλεπε τώρα τὸ μέλλον!...

Μετά ἕνα τέταρτο, ὁ Μπριάν κατέθηκε ἀπὸ τὸ άκρωτήρι και, ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, γύρισε πρὶν ἀπὸ τίς πέντε στο πλοίο, όπου οί σύντροφοί του τὸν περίμεναν με άγωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Συζητήσεις και προετοιμασίες γιὰ μιὰ έκδρομή.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, ὁ Μπριάν άνακοίνωσε στοὺς μεγάλους τὰ πορίσματα τῆς έρευνάς του.

Φαινόταν καθαρότατα θάλασσα κι' ἀπὸ τὸ άντιθετο μέρος. Ἡ χώρα τους ήταν νησί. Ὡστε ἄλλη έλπίδα σωτηρίας δεν είχαν, πρὰ νά περάσῃ ἀπὸ κεί κανένα πλοίο και νά τούς πάρῃ. — Μὰ μήπως γελάσθηκε ὁ Μπριάν; παρατήρησε ὁ Δόνιφν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γ. ρ. Ξ.

Η ΚΑΜΙΝΑΔΑ

— Τὸ νόημα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ γνώμη: — μιὰ χαλασμένη καμινάδα κρῖωνει, άκρινά στο σταυροδρόμι πὸν ὁ βῆτος σέρνει κι' ἡ άγριάδα.

Ἀχ, τί πικρὴ έχει τὴν ὄψη! κι' ἡ άπανεμία — ὥς μὴ τὴν άγγίζει — τὸν σάπιο πάφια ἀπ' τὴν κόψη κάνει ὥς τὴ ρίζα του νά τρίζει.

Καπνιά τὴν τρώει και καταλιέται ἀπ' τὴ σκοτεινιά: ὁ καιρὸς τὴ δέρνει, μὰ, κι' οὔτε φύλλο νά μὴ σιεταί, μόλις, και πάντα άνεμοδεγνεί...

Κι' ὥς τόσο, ἅμα διαβαίνεις, κι' ἅμα θάφογκραστεῖς, κόβεις τὸ βῆμα: τί λέει ἀπὸ μέσα τῆς; τί πρῆμμα νά μελετᾷ τὸ φτωχὸ σῆμα;

Ποιὸ μνημόσυνο παρασταίνει — σταυρὸ στήμένο, στηλωμένο; και ποιὸ μυστήριο εκείθε βγαίνει σάν παραμῦθι άγαπημένο;

Πνεῦμα, γλυκὸ σὰ νύστα: ἡ ἑάλῃ σάν τὸ άποκοίμισμα: ἡ σὰ χνῶτο παχυνῶ, κόρφου στοργή, — και πάλι κι' άκόμα πιδ βαθὺ και πρῶτο;

Μάλιστα τότε, πὸν μιὰ ξένη τρομουλα λῆς και τὴ γεμίζει: — ὅροει ἀπὸ μέσα, ξεθυμαίνει, κι' άλαφροσείνεται: — καπνίζει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀκκα, γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω! φώναξε ὁ Νίλς ταραγμένος. Ἐχει ἔρθει ἕνα ξένο πουλί μαζί μας. Ἡ Σταχτοφτέρουγη ἤρθε στο κοπάδι μας!

Μόλις τὰ εἶπε αὐτά, ἡ χίνα ἔδρανε μιὰ θυμωμένη άσχημη φωνή πὸν δεν έμεινε πιά καμμιά άμφιβολία ποιά ἡταν. Ἡ Ἀκκα και οί ἄλλοι στράφηκαν ἐναντίον τῆς. Ἡ χίνα όμως δεν έφυγε άμέσως, ἀλλά χύμῃξε πάνω στον Φίλιππα, άρπαξε τὸν Νίλς με τὸ ράμφος τῆς και πέταξε μαζί του.

Ἕνα άγριο κυνήγι άρχισε πίσω ἀπ' τὴν Σταχτοφτέρουγη. Ἡ χίνα πετοῦσε πολὺ γρήγορα, ἀλλά οί άγριόχηνες τὴν πησίαζαν ὀλοένα και περισσότερο και δεν μπορούσε νάχη τὴν παραμικρὴ έλπίδα ὅτι θά τούς ξεφύγῃ. Ἐξαφνα ἀπὸ τὴ θάλασσα άνέβηκε ἕνας ἑλαφρὸς λευκὸς καπνὸς και τὴν ἴδια στιγμή σχεδὸν άντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Στὴ βία τους τὰ πουλιά δεν είχαν προσέξει ὅτι πετοῦσαν πάνω ἀπὸ μιὰ βάρκα, πὸν μέσα τῆς καθόταν ἕνας μοναχὸς ψαράς.

Κανένας δεν πληγώθηκε τὴ στιγμή όμως πὸν περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ βάρκα, ἡ Χρυσοφτέρουγη άνοιξε τὸ ράμφος τῆς κι' άφισε τὸν Νίλς νά πέσῃ μέσ' στὴ θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Στοκχόλμη

Τὴν ἐποχὴ πὸν ὁ Νίλς ταξίδευε με τῆς άγριόχηνες, ζοῦσε στο Σκάνσεν τῆς Στοκχόλμης, στο μεγάλο ὑπαίθριον μουσεῖο όπου μπορεί κανεῖς νά δῇ μαζί μενά ὅλα τὰ αξιοπερίεργα τῆς Σουηδίας, ἕνας γέρος πὸν τὸν ἔλεγαν Κλέμεντ Λάρσον. Ήταν ἀπὸ τὸ Χαλξίγ-κενλαντ κι' είχε ἔρθει στο Σκάνσεν γιὰ νά παλῇ στο βιολί του τραγοῦδια και χοροὺς τῆς πατρίδας του. Αὐτὴ όμως τὴ δουλειὰ τὴν ἔκανε μόνο τὸ ἀπόγευμα, και τὸ πρωτὶ καθόταν και φύλαγε ἕνα ἀπὸ τὰ ὥραλα εκείνα χωρι-τόσπιτα πὸν βρίσκονται εκεί. Στὴν άρχὴ ὁ Κλέμεντ νόμιζε ὅτι θά περνοῦσε τὰ γεράματά του καλύτερα ἀπ' ὅ,τι τὸ δνειρευόταν. Σὲ λίγον καιρὸ όμως άρχισε νά βαριέται, και μάλιστα τῆς ὥρες πὸν ήταν μοναχὸς του. Ὅταν ἔρχόταν κανένας γιὰ νά ἰδῇ τὸ σπιτί, κάτι πήγαινε κι' ἔρχόταν: ἀλλά πολ-λὲς φορές ὁ Κλέμεντ καθόταν ὀλομό-ναχος ὥρες ὀλόκληρες και τότε τὸν ἔκυριε μιὰ τόσο δυνατὴ νοσταλγία, πὸν δεν μπορούσε πιά νά ὑποφέρῃ και συλλογιζόταν σὰ σοβαρὰ ν' άφήσῃ τὴ θέση του και νά φύγῃ. Ήταν βέβαια πολὺ φτωχὸς κι' αν ξαναγύριζε στὴν πατρίδα του θά ήταν βάρος στοὺς συγχωριανούς του, αὐτὸ τὸ ἤξερε κα-

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΔ'.

— Μπά! ἔκαμε ὁ γιατρός, μόλις ξεσκέπασε τὰ δίδυμα. Περίεργο πρᾶγμα!...
— Τί συμβαίνει, γιατρέ; τὸν ρώτησαν οί ἄλλοι ἀπὸ μακριά.
— Ντυμένα, με τὰ καλά τους, κοιμίζετε σεις τὰ μωρά σας; ρώτησε ὁ γιατρός. Καί δεν τὰ φασκιώνετε πιά;...

— Καλέ, με τὰσπροουχάκια τους και φασκιωμένα τάβαλα νά κοιμηθοῦν,

ἀποκριθῇκε ἡ κυρὰ Λάμπραινα. Τί λέτε κεί, γιατρέ μου;

— Μὰ κοιτάχτε λοιπόν! φώναξε ὁ γιατρός.

Και σήκωσε ἀπὸ τὴν κούνια τὰ δυὸ μωρά και τὰ ἔδειξε.

— Χριστέ και Παναγιά! ἔκαμε ἡ κυρὰ Λάμπραινα, γυροίζοντας με φρίκη τὸ κεφάλι τῆς, νά μὴν τὰ βλέπῃ.

— Θέ μου! ἔκαμε κύριε Λάμπρος. Πὼς ἔγιναν ἔτσι τὰ παιδάκια μας;

— Ὁ Σατανὰς τὰ μεταμόρφωσε! φώναξε ἡ κυρία Ἀντρομάχη. Καλὰ τὸ εἶπε ἡ ξαδέσφη!

— Αὐτὸ πιά εἶναι ὀλοφάνερο! φώναξε κι' ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Κυρίες και κύριοι! εἶπε τότε μ' ἐπισημότητα ὁ γιατρός. Ἐχετε λάθος. Ἀκούστε και τὴ γνώμη τῆς Ἐπιστήμης. Οὔτε μεταμορφώνει τίποτα ὁ Σατανὰς, οὔτε κἂν ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. (Στὸν ἄλλον κόσμον δεν ξέρω, μπορεί...)

Τὸ θαῦμα πὸν βλέπουμε, τὸ ἔκαμε κάποιος κακὸς ἄνθρωπος: Σὰς ἔκλεψε τὰ παιδιά σας και στὴ θέση τους ἔβαλε... δυὸ κούκλες.

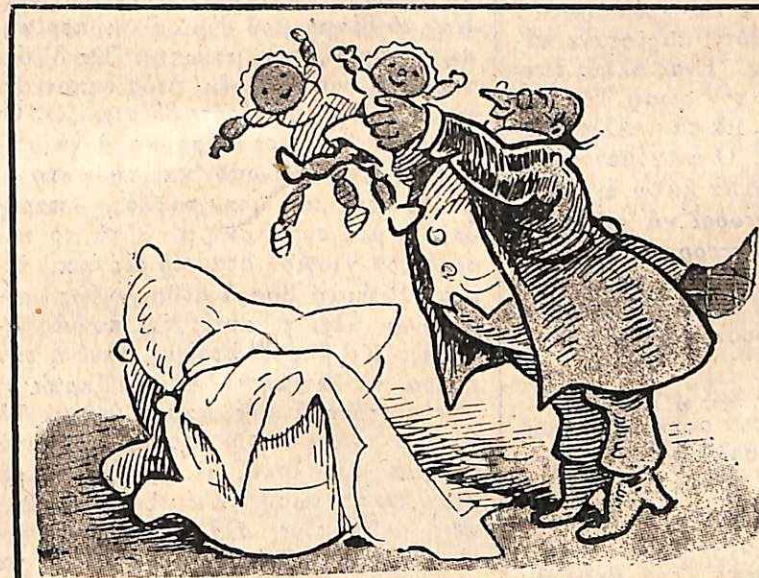
— Κούκλες; ! φώναξαν ὅλοι κατάπληκτοι.

— Μάλιστα, κυρίες και κύριοι, κούκλες! Σ' αὐτὸ ἡ Ἐπιστήμη μου δεν μπορεί νά γελαστῇ. Ἰδοὺ δυὸ κούκλες... καλῆς ποιότητος μάλιστα. Τὰ κεφάλια τους εἶναι φασκουρένια και τὰ σώματά τους πάνινα και πιτουρένια... Μυαλὸ δεν ἔχουν κουκούτσι, κεφάλια ἄδειανὰ. Ἐχουν ὅμως μηχανισμούς. Κλείνουν τὰ μάτια τους, όταν τῆς ξαπλώνης και όταν τῆς ζουλᾷς στο στήθος, ἡ μιὰ λέει: «μαμμά!» κι' ἡ ἄλλη κάνει «άαα!». Ὅρίστε! Ἀμφιβάλλετε άκόμα γιὰ τὴ διάγνωση μου;

Και μιλώντας εἰς, ὁ κ. Κινινίδης ζουλοῦσε στο στήθος τῆς κούκλες και τῆς ἔκανε νά φωνάζουν, ἡ τῆς ἔγερνε και τῆς σήκωνε, κάνοντάς τῆς ν' άνοιγο-κλείνουν τὰ μάτια...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Έναν καιρό, πολλοί κομψευόμενοι φορούσαν περρούκες. Σε κάποιο δρόμο μιάς μεγάλης πόλης, ήταν ένας κουρέας κι' ένας περρουκέρης. Φυσικά, ο κουρέας είχε συμφέρο να μη φορούν οι άνθρωποι περρούκες, παρά ναφίνουν τα μαλλιά τους, για να τους τιάζει και να τα κατσαρώνει αυτός. Και για προπαγάνδα, παράγγειλε και κρέμασε μίαν εικόνα. Η εικόνα αυτή παρίστανε κάποιον που πνιγόταν. Ένας άλλος έπεφτε στο νερό για να τον σώσει. Τον αρπάζει απ' τα μαλλιά, μα τα μαλλιά έμεναν στα χέρια του. Ο πνιγόμενος φορούσε περρούκα! Από κάτω έγραφε:

«**Βλέπετε τί μπορεί να πάθης όποιος φορέι περρούκα;**»

Η εικόνα αυτή, κρεμασμένη απέξω απ' το κουρείο, έκανε μεγάλη εντύπωση κι' ο γείτονας περρουκέρης τὰ χρειάστηκε.

Σκέφτηκε λοιπόν και ζωγράφησε κι' αυτός στο μαγαζί του μίαν άλλη, που παρίστανε τὸν Ἀδερσάλωμ, κρεμασμένο στο δέντρο απ' τα πικνά του μαλλιά, ἐνῶ μπροστά του έφευγε τάλογός του και πίσω έρχόνταν οι διώκτες του να τὸν σκοτώσουν. Κι' από κάτω έγραφε:

«**Ω, αν φορούσε περρούκα!**...»

Η μιά εικόνα εξουδετέρωσε τὴν ἄλλη. Κι' έτσι διατήρησαν τὸς πελάτας τους κι' ο κουρέας με τὸν πνιγμένο κι' ο περρουκέρης με τὸν Ἀδερσάλωμ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑΡΦΕΙΑΙ ΝΙΦΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΗΛΙΟΣ λάμπει στο γαλάζιον ουρανὸ τῆς Ἀττικῆς, μα τὰ χιόνια δὲν ἔλυσαν ἀκόμα. Ο Ὑμηττός — μέσ' στή μύτη μας, — ἀπλώνεται ἀσπρόχρυσος, στυλινός, και σὰν πρισμένος, σὰ φουσκωμένος. Φαντάζομαι τί θὰ γίνεται στά... βορεινότερα και στά ψηλότερα. Χρόνια είχε να πέσει στήν Ἀττική τόσο χιόνι. Με μικρά διαλείμματα, χιόνιζε ἡμερόνυχτα. Σε πολλά μέρη, μέσα και γύρο στήν πόλη, τὸ χιονόστρωμα ἔφτασε μισὸ μέτρο! Ἐλουανε, κατέβαινε λίγο, και πάλι, με καινούργιο χιόνι, ἀνέβαινε περισσότερο. Τί ὠραίοι περίπατοι, μ' ὅλο τὸ τσουχτερό κρύο, τί χιονοπόλεμοι και τί χιονοκυλισματα. Τὸ βράδυ, δταν τὸ χιονόστρωμα πέτρωνε, γινόνταν και παγοδρομίες. Ἀ, διασκεδασαν πολλὸ οἱ φίλοι αὐτοῦ τοῦ σπῶ. Οἱ ξένοι στάς Ἀθήνας θυμήθηκαν τίς πατρίδες τους. Κι' οἱ Ἀθηναῖοι ὀρκιζόνταν πὼς πρῶτη φορὰ στή ζωὴ τους εἶδαν τέτοιαν

ἀφθονία χιονιοῦ και τέτοιαν ἐπιμονή. Θυμοῦμαι τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸ στρώσε. Πὼς ἔπερτε! Ἦταν τόσο πυκνὸ, ποὺ σχημάτιζε σὰ μίαν ἄσπρη, ἀδιαπέραστη ὁμίχλη κι' ἔκρυβε ἀπ' τὰ μάτια σου και τὰ πὶδ κοντινὰ ἀντικείμενα. Φυσοῦσε κι' ἀέρας τρελός, δυνατός, κι' οἱ πυκνὲς νιφάδες, πρὶν πέσουν χάμιαν, παραδερναν, χόρευαν, στριφογύριζαν, κυνηγιόνταν, συγκρούονταν, ἔφευγαν, χάνονταν, ξαναγύριζαν... Και τὸ θέαμα μοῦ θύμιζε τὴν περίφημη ὁμηρικὴ παρομοίωση: «Ὡς δ' ὅτε ταρφείαι νιφάδες ἐκ Διὸς ἐκποτέονται...» Θὰ τὴν ξέρετε βέβαια. Ο Ὅμηρος, ποὺ ἤξερε τόσο καλά να παρηγορήσῃ τὸν ἄνθρωπο και τὴ φύση, — κι' ἂς λένε πὼς ἦταν τυφλός, — παραβάλλει μιά συμπλοκή μ' αὐτὸ τὸ πέσιμο τοῦ χιονιοῦ δταν τὸ δέρνη κι' ἀέρας: Ρεύματι βορρᾷ αἰθιογενέως φερόμεναι, λέει γι' αὐτὲς τίς πυκνὲς νιφάδες. Κι' ἔλαβα ἀφορμή, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, νὰ ἐκτιμήσω ὅλη τὴν ἀκρίβεια, τὴν πιστότητα τῆς παρομοίωσης. Τὸ πέσιμο τοῦ χιονιοῦ ἔμοιαζε ἀληθινὰ με μιά συμπλοκή, με μιά μάχη, με μίαν ἀνιστάτωση. Ἐνόμιζες πὼς βλέπεις ἀνθρώπους, ἄλλους νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελοί, ἄλλους νὰ φεύγουν με τρόμο, ἄλλους νὰ ὀρμῶν με λύσσα, ἄλλους νάνακατεύονται, ἄλλους νὰ χωρίζονται, κι' ἄλλους... νὰ πέφτουν σκοτωμένοι. Ἄν εἶχα παρευρεθεῖ ποτὲ σὲ καμμιά μεγάλη μάχη, θὰ τὴ θυμόμουν χωρὶς ἄλλο, βλέποντας αὐτὸ τὸ χιόνι, πρὶν ἀπὸ τὴν ὁμηρικὴ παρομοίωσιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς γιὰ μένα, οἱ πόλεμοι ἄρχισαν ἀφοῦ πέρασα τὴ στρατεύσιμη ἡλικία. Κι' ἡ μόνη μάχη ποὺ εἶδα στή ζωὴ μου, ἦταν τῆς 18ης Νοεμβρίου, στήν Ἀθήνα, τότε ποὺ βγήκαν οἱ Γάλλοι νὰ πάρουν τὰ ὅπλα. Λοιπὸν τὴ θυμήθηκα. Ἔτσι και τότε ἔβλεπα τοὺς ἀνθρώπους νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰ νὰ τοὺς ἔδερνε ἕνας τρελός, σφοδρότατος ἀέρας. Κι' ἄλλοι ἔφευγαν με τρόμο, ἄλλοι ὀρμῶσαν με λύσσα, ἄλλοι ἀνακατεύονταν κι' ἄλλοι χωρίζονταν. Κάμποσοι ἔπεφταν και σκοτωμένοι ἡ πληγωμένοι. Νά, σὰν τίς νιφάδες αὐτὲς τίς πυκνὲς ποὺ τίς δαιμόνιζε ὁ τρελοβοριάς. Καὶ τότε θυμήθηκα τοὺς ὁμηρικούς στίχους και τοὺς ψιθύρισα: «Ὡς δ' ὅτε ταρφείαι νιφάδες ἐκ Διὸς ἐκποτέονται...» Τί μεγάλος, τί θαυμάσιος παρατηρητὴς ὁ Ὅμηρος! Καὶ τί ἀληθινὲς οἱ παρομοιώσεις του!...

Ἐπειτα... ἄρχισε τὸ κρύο. Γιατί, ξέρετε, ὅσο χιονίζει, δὲν κάνει κρύο πολὺ. Ἐπειτα ἀρχίζει, δταν σιγὰ σιγὰ λιώνουν τὰ χιόνια. Κι' ὅσο πὶδ πολλὰ εἶναι, τόσο και τὸ κρύο βαστά περισσότερο κι' εἶναι δριμύτερο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τουρτουρίσαμε οἱ

ἀσυνήθιστοι σ' αὐτὰ Ἀθηναῖοι. Κι' ἄκουσα πολλοὺς νὰ καταριούνται τὴ «λευκὴ νύμφη τοῦ Βορρᾶ». Γιατί ἔτσι ἔλεγαν τὸ χιόνι στή γραπτὴ γλῶσσα οἱ παλιοὶ χρονογράφοι, τότε ποὺ τὸ χιόνι ἦταν ἀκόμα θηλυκό: ἡ χιών, τῆς χιόνος. Πρὸ αἰώνων ὅμως, ὁ ἑλληνικός λαὸς τὸ ἔκαμε οὐδέτερο: τὸ χιόνι τοῦ χιονιοῦ. Τελευταῖα οἱ γραμματισμένοι ἀποφάσισαν νὰ γράψουν τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ἔτσι ἡ χιών πέρασε στὰρχαῖα, τὸ χιόνι ἐγκαθιδρύθηκε παντοῦ, κι' ἡ «λευκὴ νύμφη τοῦ Βορᾶ» ἔχασε τὸ γένος τῆς και τὴν ἀξία τῆς. Κανένας πιά δὲν ὀνομάζει ἔτσι τὸ χιόνι, παρὰ γιὰ νὰ τὸ καταραστῇ, δταν φέρνῃ πολὺ κρύο. Ἡ γιὰ νὰ εἰρωνευθῇ τοὺς παλιούς χρονογράφους, ποὺ ὀνόμαζαν «νύμφη» ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα κρύο και... οὐδέτερο.

Ἄς εἶναι. Δὲν ἦταν κακὸ ποὺ ἔπεσε τόσο χιόνι φέτο στήν Ἑλλάδα. Προβλέπουν πὼς ἄχουμε ἕνα ὠραίο καλοκαίρι, με γλυκεῖα θερμοκρασία και, — πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴν ἀνυδρὴ Ἀττικὴ, — με ἄφθονο νερό. Ὅσο γιὰ τὴ γεωργία, ἀν ὠφελήθηκε ἡ ἀν βλάβη, δὲν ξέρω ἂς μᾶς τὸ ποῦν ὁ φίλτατός μας Σταματίου και οἱ «εἰδικοί» τῆς ἀγαπητῆς μας Μεγάλης Ἑλλάδος...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignaull και Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τώρα εἶναι δική μας! εἶπε χαρούμενη. Εἶπε πὼς τὴ λὲν Νταίτση, ἀλλὰ νὰ μὴ τῆς ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ νομα. Νὰ τὴ λέμε Βιολέττα, ὅπως λέγαμε τὴν τελευταία μας.

Και πῆρε θριαμβευτικὰ τὸ παιδί τῆς κι' ἔφυγε γρήγορα — γρήγορα, σὰ νάταν εἰκοσι χρονῶν νέα. Ἀφίσε τὴ Νταίτση, στὸ δικὸ τῆς κρεβάτι κι' εὐθὺς ἔτρεξε νὰ φέρει τὴν ξύλινη κούνια, ὅπου εἶχαν κοιμηθεῖ τὰ ἄλλα τοὺς παιδιὰ και ποὺ δὲν ἤθελαν πιά νὰ τὴ βλέπουν, γιατί καιγόταν ἡ καρδιά τους. Ἐβαλε στρωσίδια παστρικά ποὺ μοσκοῦρίζαν λεδάντα, κουβέρτες μαλακὲς και κάτασπρα σεντόνια. Ὑστερα ζέστανε νερό και, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὸ παιδί, τοῦ ἔπλυνε τὸ προσωπάκι του, ποὺ ἦταν μαυρισμένο ἀπὸ τίς σκόνες και τὰ δάκρυα, τοῦ ἔστρωσε τὰ μαλλὰκια, τοῦ βγαλε τὸ λερωμένο νυχτικὸ και τὸ βάλε στήν κούνια νὰ κοιμηθεῖ.

Κάτι ὅμως ἔλειπε ἀκόμα: ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι μιά μεγάλη κούκλα με ρὸς φόρεμα, και τὴν ἔαπλωσε κοντὰ στή Νταίτση.

Τέλος, γονάτισε πλάι στήν κούνια, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε, κι' ἔκαμε τὴν προσευχὴ τῆς μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο Πύργος

Ο Πύργος τοῦ Λονδίνου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα και ἀρχαιότερα μνημεῖα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Εἶναι χτισμένος ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητῆ στήν ὀχθὴ τοῦ Τάμεση κι' ἀποτελοῦσε γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ κυριώτερο ὀχύρωμα τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἔκτασή του εἶναι πέντε περίπου ἑκτάρια, δηλαδὴ πενήντα χιλιάδες τετραγωνικὰ μέτρα, και περιστοιχίζεται ἀπὸ διπλὴ σειρὰ ὀχυρώματα κι' ἕνα μεγάλο χαντάκι. Μέσα στήν ἔκταση αὐτὴ εἶναι χτισμένα πολλὰ κτίρια διαφόρων ρυθμῶν κι' ἐποχῶν. Μὰ τὸ μεγαλύτερο κτίριο εἶναι τὸ Χουάιτ Τάουερ, δηλαδὴ ὁ Λευκὸς Πύργος, με τὰ πείρα τοξωτὰ παράθυρά του και με τοὺς τέσσερους μιντεροὺς πυργίσκους στὶς γωνίες του. Ὑστερα εἶναι ἡ ἐκκλησία, οἱ στρατώνες, ἡ πλατεῖα τῆς φρουρᾶς, και τέλος τὰ σκόρπια οἰκήματα τῶν φρουρῶν και τῶν στρατιωτῶν.

Δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ ἂν εἶναι φρούριο, φυλακὴ ἢ παλάτι: πάντως ὅμως ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας πέρασε μέσα στὰ τείχη του. Στέγαζε βασιλιάδες καθὼς και τὸ Λουδοβίκο, και ἔθαψε στὰ κελλία του μεγάλους εὐγενεῖς, κατηγορουμένους γιὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, ὅπως και ἡ Βασίλισσα σὲ Παρίσι.

Ἐκεῖ εἶχαν φυλακιστεῖ ὁ Κάρολος τῆς Ὁρλεάνης, τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ Βάλλε, ὁ ἐθνικός ἥρωας τῶν Σκώτων, ποὺ ἀργότερα ἀποκεφαλίσθηκε, ἡ βασίλισσα Ἄννα Μπολέν, ποὺ ἀποκεφαλίσθηκε κι' αὐτὴ σὲ λίγα χρόνια, οἱ δοῦκες τοῦ Μάρλμπορου, τοῦ Βούκιγχαμ και τόσοι ἄλλοι, ποὺ ἀπὸ τὴ λαμπρότερη δόξα ἔπεσαν μονομιᾶς στή θλιβερότερη τύχη.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκυθρωπὸ κτίριο, ποὺ τὸ τρεμαν κι' οἱ πὶδ δυνατοί, ἔμελλε νὰ βρεῖ ἄσυλο και στοργὴ ἢ φτωχὴ Νταίτση...

Ἡ Νταίτση κοιμήθηκε και τὸ βράδυ, κι' δταν ξύπνησε, ἤξερε πιά ὀλόελα ποὺ βρισκόταν. Ἡ κούραση, οἱ συγκινήσεις τῆς φριχτῆς νύχτας, τὸ κρύο μέσα στὸ νερό και τέλος ἡ ἐπίδραση τοῦ δυνατοῦ ναρκωτικοῦ, τῆς εἶχαν φέρει λίγο πυρετό.

Δὲν ξαφνίστηκε καθόλου, καθὼς εἶδε πὼς ἦταν μέσα σὲ μιά ξένη κούνια, σ' ἕνα ἵπτι ἀγνωστο. Πῆρε στὰ χέρια τῆς τὴν κούκλα, τὴν φώναξε Νταίτση και τὴ φίλησε πολλὰς φορές. Χαμογέ-

λασε στή Τζέννη, ἤπιε λιγάκι γάλα, ρώτησε ἂν γύρισε ἡ μαμὰ τῆς κι' ὕστερα ξανάπεσε πάλι σ' ἑλαφρὸ ὕπνο.

Τὴ νύχτα παραμιλοῦσε κι' ἡ Τζέννη ἀγρύπνησε κοντὰ τῆς. Πέρασαν κάμποσες μέρες ἔτσι, πότε με ἡσυχία πότε με πυρετό, ὥς που στὸ τέλος ἡ γερὴ κράση τοῦ παιδιοῦ νίκησε. Ἀρχισε πάλι νὰ ζεῖ, νὰ φλουαρεῖ, νὰ κάνει χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις. Ἡ ἀρρώστεια του ὅμως σὰ νὰ τοῦ θόλωσε τὸ μυαλό του και δὲ θυμόταν πιά καθαρά τίς περιπέτειές του. Ὅλα τοῦ φαινόνταν σὰ θαμπὸ ὄνειρο.

Φρόντιζαν νὰ μὴ τοῦ ξυπνήσουν τὴ μνήμη του, γιατί ὁ γιατρὸς εἶχε συστήσει ἡσυχία. Ὅταν ζητοῦσε τὴ μαμὰ του, τοῦ λεγαν:

«Ἡ Νταίτση πῆρε στὰ χέρια τῆς τὴν κούκλα...»
(Σελ. 125, στ. α')

— Θὰ γυρίσει γρήγορα.

Κι' ἡ Νταίτση τὸ πίστευε και δὲ ρωτοῦσε ἄλλο. Ὅσῳσο, μιά μέρα, ρώτησε τὴ Τζέννη:

— Τί εἶναι δῶ πέρα;

— Εἶναι ὁ Πύργος, ἀπάντησε ἡ Τζέννη.

— Καὶ τί εἶναι ὁ Πύργος;

— Εἶναι μιά φυλακή.

— Καὶ τί εἶναι φυλακή;

— Ἐνα μεγάλο σπῖτι, με σιδερένιες πόρτες, ὅπου βάζουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάνουν κακὸ.

— Μὰ ἐμεῖς δὲν κάναμε κακὸ.

— Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε στή φυλακή, γιὰ κολτάζε! Ἐδῶ εἶναι σὰ χωριό, με σπιτάκια, με μαγαζιά, κι' δταν θέλουμε, βγαίνουμε ἔξω.

Ἡ Νταίτση πολεμοῦσε νὰ μπεῖ σὲ νόημα.

— Γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ μέσα;

— Γιὰ νὰ σὲ φυλάμε και νὰ μὴ

μπορεῖ κανεὶς νὰ σοῦ κάμει κακὸ. Μιὰ ἀνάμνηση πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς.

— Καὶ γιὰ νὰ μὴ με πάρει ὁ κακὸς ἄνθρωπος! πρόσθεσε.

— Ναι, μπράβο! Βλέπεις, ὅλες οἱ πόρτες εἶναι κλειστὲς και οἱ στρατιῶτες φυλάνε.

— Κι' δταν ἔρθει ἡ μαμὰ μου;

— Βέβαια δταν θὰ ἔρθει, θὰ σὲ πάρει και θὰ φύγει. Ἀλλὰ, ὥς ποὺ νὰ ῥθει, θέλεις νὰ μέινεις κοντὰ μου;

— Θέλω! εἶπε ἡ Νταίτση. Σεῖς εἰστε καλὴ. Ὅταν θὰ φύγω, θὰ ῥθειτε μαζί μου. Πὼς σὰς λένε;

— Τζέννη! Ἢ θὰ με λὲς θεῖα-Τζέννη, θέλεις; και γὰ θὰ σὲ λέω Βιολέττα.

— Γιατί Βιολέττα;

— Γιὰ νὰ μὴ σὲ ξαναβρεῖ ὁ κακὸς ἄνθρωπος. Ἀμα ἔρθει και ρωτήσῃ στήν πόρτα:

«— Εἶναι ἐδῶ μέσα καμμιά μικρούλα Νταίτση;»

— Θὰ τοῦ ἀπαντήσουμε:

«— Ὁχι! Ἐδῶ μέσα εἶναι μόνο μιά μικρὴ Βιολέττα!»

— Καὶ αὐτὸς θὰ φύγει μακριὰ.

Ἡ Νταίτση σκέφτηκε λιγάκι: αὐτὸ τῆς φάνηκε νόστιμο και γέλασε με τὴν καρδιά τῆς, ποὺ θὰ τὸν γελοῦσαν τὸν κακὸν ἄνθρωπο με τέτοιον τέχνασμα.

Αὐτὸ ὅμως τῆς ξύπνησε πάλι τοὺς φόβους κι' ἄρχισε νὰ πέρνει ἀπὸ πίσω τὴ Τζέννη και νὰ κρύβεται σὲ φόρεμά τῆς, τρομάζοντας τὸν κακὸν ἄνθρωπο με τέτοιον τέχνασμα. Αὐτὸ ὅμως τῆς ἔφυγε, γιατί χίλια δυὸ πρᾶγματα τὴ διασκέδασαν.

Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσει και νὰ τὴ διασκεδάσει, ὁ Θωμᾶς Γουίλ τὴν πῆρε κι' ἔκαμαν τὸ γύρο τοῦ Πύργου. Τῆς ἔδειξε τὰ ὀχυρώματα, τοὺς φρουρούς, τὰ κανόνια, ποὺ ἦταν ἑτοιμα νὰ ρίξουν. Ἡ μικρὴ συνήθισε με τοὺς στρατιῶτες κι' ἔδρισκε πολὺ ὠραία τὴν κεντητὴ στολή τους και τὴν ἄρματωσιά τους: Βελούδινο καπέλλο, καζάκια με χρυσοκέντητη κορῶνα και με τὰ βασιλικά σύμβολα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

58.

Χαρά σ' ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦνε καθ' ἑξοδὸ τους νὰ μετριάζουν: Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χοῖμα συνάζουν, Σε μίαν ἀνάγκη νὰ δανεισθοῦνε.

Μ' ἄλλοι σ' ἐκείνους ὅπου πεινοῦνε Ἀπὸ μεγάλη φιλαργυρία:

Τί κι' ἂν σωρίζουν περιουσία;

Σ' ἄλλους θὰ μέινῃ νὰ τὴ χαροῦνε.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΤΗΝΗ ΓΑΛΗΝΗ

Σε κρούσταλλο ήλιοφώτιστο
βάσκες άργά γλυστρύνει,
καίτια, λές, λικνίζονται
και γλάροι τάκλουθούνε.

Μακριά, σάν αΰλα, τὰ βουνά
με την ομίχλη σμίγουν,
κι' οὐδὲ νεφάκια τούρανου
τὴ γαλανόμορα κρύβουν.

Παντοῦ μιὰ ξεσκεπη γιορτή:
πέρασε ὡς τὰ βραχάκια,
ὅπου παιγνίδια κάνουνε
καθούρια, κοχυλάκια.

Κι' ἔδω στάκρογάλο, ξανθὰ
παιδάκια γαλανόμορα,
με τὰ γελούμενα νερά
ἐστῆσαν ξεφαντώματα.

Ἔβλα, θλιμμένη, πού ἡ ψυχὴ
σβύνει σου ἄργα στὸ κλάμμα,
δὼ πού γελά γλυκὰ ἡ ζωὴ
κι' εἶναι ἡ φύση θάμμα!...

(Ὁρμος Βάρης, Αὐγουστος 1927)

"Αγγελος Ἐλπίδας

ΑΠΟΡΙΕΣ

Κανείς δὲ ρώτησε ποῖος εἶχε ἀ-
νάψει τὸ τῆξι. Τὸ φθινόπωρο
ἦταν προχωρημένο καὶ τὰ βρά-
δια ἦταν πολὺ δροσερά, μὰ ἡ φω-
τιὰ δὲν ἀποζητιόταν ἀκόμα. Κι'
ὥστόσο τὴν εἶδαν ὅλοι μὲ ἀνα-
κούφιση, καὶ μαζεύτηκαν γύρω
της, καθένας σπρωγμένος ἀπ' τὸ
ἀόριστο αἰσθητὰ νὰ νοιώσει κον-
τά, πολὺ κοντά σ' ἐκείνους πού
εἶχαν ἀπομείνει. Δὲ μιλοῦσε κα-
νείς κ' ὅλοι κοιτοῦσαν τὴ φωτιά
μὲ προσήλωση, καὶ σ' ὁλόνων τὰ
μάτια πλανιόταν ὁ ἴδιος βουβός
πόνος, μὰ δὲν ἀποτολμοῦσαν νὰ
μιλήσουν, γιατί ἕνας λόγος θά-
φτανε ν' ἀνοίξει πάλι ἀστείρευτες
τὸν δακρύων τὶς βρύσες.

Καίμενη μικρούλα Κρηνιώ, πού
μοναχὴ πέπεϊ νὰ βοῇ ἀπάντησι
στὶς τόσες τῆς ἀπορίες, — γιατί δὲν
τολμᾷ ν' ἀκούσῃ τὴν ἴδια τῆς τῆ
φωνῇ στὴν τόση σιγαλιά, — πού
μοναχὴ τῆς πέπεϊ νὰ σηκώσῃ τὸ
βάρος πού πλανάει τὸ μικρὸ
τῆς στήθος, ἐνὼ ἡ μεγάλη ἀδερ-
φὴ εἶναι καθισμένη δὴ βήματα
παρακάτω καὶ στὴν ἀγκαλιά της
θάρρυνε παρηγορία.

Ὁ πατέρας ἐφυγε σήμερα γιὰ
τὸ μακρὸν ταξίδι, πού μελετοῦ-
σαν κ' ἔκλειαν οἱ ἄλλοι στὸ σπύ-
τι τόσον καιρὸ. Μὰ ὁ πατέρας
κοιμώταν κ' ἦταν χλωμὸς καὶ
δὲ χαμογελοῦσε. Ὁ ἀλμπόταν πού
ἐφευγε; Τάχα ὁ ἀνθρώπου πού
φεύγουν γιὰ ταξίδι μακρὸν, κοι-
μοῦνται σκεπασμένοι μὲ λουλού-
δια; Καὶ γιατί νάταν τόσο κρύος;
Ἡ μεγάλη ἀδερφὴ πού ὅλα τὰ
συλλογιζόταν, πὼς δὲν τὸν εἶχε
σκεπάζει;

Καὶ γιατί τάχα ἐκλειγαν ὅλοι
καὶ φώναζαν ὅταν ἐφευγε; Δὲν
θυμόταν καλά, μὰ κάποια ἄλλη
φορὰ πού ὁ πατέρας ἐφευγε, κα-
τέβηκε ἐξήντος τῆ σκάλα, καὶ τὴν
εἶχε φιλήσει πολλὰ ὥρα, τῆς εἴ-

χε τάξει καὶ ζωγραφίει. Καὶ τὴν
ἐφυγε ἐπὶ κοιμισμένος, καὶ ὅ-
ταν τὸν ἐφίλησε σφιχτά-σφιχτά,
δὲ φάνηκε διόλου νὰ τὸ νοιώθῃ.
Ἄλλοτε στὸν πὺθ βὰθ τοῦ ὕ-
πνου ξυπνοῦσε καὶ τὴν ἀγκάλιαζε.

Καὶ τῆς σφίγγει τὸ λαιμὸ, πα-
λευεὶ νὰ μὴν κλάψῃ γιατί οἱ ἄλ-
λοι εἶναι τόσο ἥσυχοι. Μὰ τὸ πα-
ράπογο τὴν πνίγει. Μὲς στὴν ἀ-
πόλυτη ἡσυχία, ἕνας λυγρὸς βα-
θὺς, ἀπελπισμένος ξεσπάει. Ἡ
μεγάλῃ ἀδερφὴ πετιέται ὄρθια καὶ
σφίγγει μὲ λαχτάρα τὴ μικρὴ
στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ κλαμένα
τῆς μάτια ρωτοῦν τὸ παιδί.

Τὸ σγορρὸ κεφαλάκι γέρνει
στὸν ὦμο πού βαθυλώνει τρυ-
φερά νὰ τὸ δεχτῇ. Κοιμένη ἀπ'
τ' ἀναφυλλιά, πνιγμένη στὸ κλά-
μα, ρωτᾷ ἡ φωνὴ τῆς Κρηνού-
λας:

— Για... τί... για... τί...
δὲν... δὲν... ἐξύπνησε...
νὰ μὲ... φ... λί... ση... κ'
ἐ... κε... νος; Μυρίνη

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

Α'. Η ΜΑΡΙΑ ΚΛΑΙΕΙ

Οἱ φωνές τῆς μὲ τραβήξαν
στὴν πρώτη τάξη. Δὲν ἔξευγε
ποια αἰτία ὁ δασκάλος τῆς τὴν
εἶχε ἀφήσει νησιεῖα. Κι' ἔκλειε
ἀπαρηγόρητα. Γὰ μικρὰ ματάκια
τῆς εἶχαν πᾶρει μιὰ παράξενη
γυαλιάδα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Καὶ τὰ-
τρεβε μὲ τὰ λερωμένα ἀπὸ τὸ πάλ-
τιμο τοῦ τοπιτοῦ χέρια. Τὰ μα-
γουλάκια τῆς φούσκωναν καὶ ἐ-
φούσκωναν ρυθμικά, τὰ χεῖλια
τῆς τρούλωναν κ' ἐβγαζαν κάπο-
τε ἕνα παράξενο ἦχο, ἐνὼ οἱ ὀ-
μοι τῆς ἀνεβοκατέβαιναν. Ἐπαυε
καὶ πάλι ἐναρμόνιζε πὺθ δυνατὰ,
καταχτυπώντας τὰ ποδαράκια της,
τὰ γυμνά, στὸ θρανί. Στὴν ἐ-
ρημὴ αἰδοῦσα ἀντιλαλοῦσε τὸ πα-
ράξενο αὐτὸ κονσέρτο κ' ἦταν
πὺθ κοιμητὴ ἀκόμα ἡ εἰκόνα τῆς
μικρῆς Μαρίας.

Τὴ συμπόνεσα. ἔπειτα ἀπὸ τό-
ση ὁδὸν, μού φάνηκε πὼς εἶχε
ἐξαγοράσει τὴν ἁμαρτία της. ὅ-
ποια κ' ἂν ἦταν, καὶ μεσολάβη-
σα νὰ τὴ σχολάσουν.

Μαζέψε τότε μὲ φούρια τὰ πε-
σμένα κονδυλία, στ' ἄκουσμα τῆς
ἀπελευθέρωσής της, πέρασε ἀπὸ
τὸ χέρι τὴν σάντα, σκοοῦσε γιὰ
τελευταία φορὰ τὰ μάτια της καὶ,
σέρονοντας τὰ πατημένα παντο-
φλάκια της, ἐφυγε. Τ' ἀναφυλλή-
τα τῆς ἀκούγονταν κάμποσο ἀ-
κόμα, ἔπειτα ἐσβυσαν. «Ἐνεκα
τῆς μεκτιμένης ταχύτητος» ἄρα-
γε ἡ ἀπὸ σκοπὸ, γιὰ νὰ θυμάται
τὸν παλιὸ ρυθμὸ, πὺθ μπορεῖ ἔ-
νακάνοντάς του χόρη, ν' ἀπαλ-
λαχτῇ κ' ἀπὸ ἄλλη παρόμοια πε-
ρίστασι;

Πόσα δὲ μηχανεύονται τὰ μι-
κροῦτσικα κεφαλάκια!...

Β'. Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΑΣ

Καὶ στὸ μικρόκοσμο ἀκόμα ὁ-
πάχουν οἱ ὑπαρξες πού ἐπιβάλ-

λονται ἡ μὲ τὴ δύναμη ἡ μὲ τὴ
γνώση, ἀκόμα καὶ μὲ τὴν ὁμορ-
φίαν τὴν ψυχικὴ ἢ σωματικὴ. Ἐ-
τοί κ' ὁ Ἀποστόλης εἶχεν ἀπο-
χτήσει τὴν εὐνοία τῶν ἄλλων παι-
διῶν, λές κ' ἦταν τὸ χαϊδεμένο
τοῦς, ὅπως θάταν χωρὶς ἄλλο καὶ
στὸ σπύτι του.

Εἶναι ξανθὸ παιδάκι, μὲ ματό-
φρυδα καστανὰ καὶ μὲ μάτια με-
γάλα πού σὲ κοιτάζουν προβλημα-
τικά, μὲ τὴ ματιά ἐκείνη πού κα-
θερφεῖ τὴν ἀθώα τὴν ψυχικὴ.

Εἶναι λεπτὸ ἀγοράκι ὡς ἐφτά
χρόνων, πού τοῦ δίνουν κάποια
χάρη ἀκόμα καὶ τὰ τοσβὰ λογάκια
τοῦ, ἀπ' ἀφορμὴ τῶν δοντιῶν πού
ἀλλάζει «Ὅλα ἀπλά, ὅλα ἀπρο-
σποῖται σ' αὐτόν.

Μιὰ μέρα γλιστροῦσε τὸ τετρά-
διό του νὰ πῆσι χάμω, κ' ἀντί
νὰ ζήτησῃ ἀλλοιῶς νὰ τὸ σταμα-
τήσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «πρὸς
πρὸς», σὰ νὰ καλοῦσε τὸ γαῖδου-
ράκι του νὰ σταθῇ.

Κάθε του κίνηση, κάθε του λέ-
ξη εἶναι γιομάτη ἀπὸ τὴν ὁμορ-
φίαν πού κλείνουν οἱ παιδαγωγικές
ψυχούλες.

Μαγεμένη Ρεματιά

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

... Καὶ τώρα πὼς νὰ μὴν
κλάψω, ὅταν ξυπνῶ ἀπὸ τὸ ὁ-
μορφο ὄνειρο, πού μ' ἄρσις νὰ
ἐξαζησῶ γιὰ λίγο στὴ φιλόξενη
χώρᾳ ὅπου γεννήθηκα, στὸμορφο
σπίτι ὅπου μεγάλωσα, στὸ δρο-
σερὸ κήπο ὅπου ἐπαίξα τὸ πὺθ
ὁμορφα παιγνίδια τῆς ζωῆς μου,
ὅπου τραγουδοῦσα τὰ πὺθ γλυκὰ
τραγουδιὰ, ὅπου διάβασα τὰ πὺθ
ὁμορφα βιβλία, μὲ συντροφιὰ τὰ
καλὰ μου δέντρα;...

Πὼς νὰ μὴν κλάψω, ὅταν
βλέπω ξυπνώντας πὼς βρίσκομαι
στὸ ἴδιο φτωχικὸ σπίτι, πού τὸ
νοικιάσαμε μετὰ τὴν καταστρο-
φὴ τῆς ἀγαπημένης μου πατρί-
δας, τῆς Σμύρνης;...

Καὶ κλαίω, κλαίω... Κι' ἀ-
φίνω ἀφθονὰ τὰ δάκρυά μου νὰ
τρέχουν, ὥστε νὰ σβῶσουν γιὰ λί-
γο, μαζὶ μὲ τοὺς πόνους, καὶ τὶς
ἀναμνήσεις τοῦ γλυκοῦ ὁνείρου.
Μὰ κ' ὅταν σβῶσουν ὅλες, μιὰ δὲ
θὰ σβύσῃ, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴ
στιγμὴ. Καὶ εἶναι κάτι ὁμορφες
ἀληθινές γραμμὲς τοῦ Ντάντε, πού
τὶς διάβαξα στοὺς εὐτυχισμένους
καιροὺς καὶ πού μοῦλεγαν:

«Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος πό-
νος, παρὰ νὰ θυμάται κανεὶς
καιροὺς εὐτυχισμένους στὴ δυ-
στυχία του!»

Ἀθάνατε ποιητή, τί ἀληθινὰ
τὰ λόγια σου!...

Ἐλβίρα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Μιὰ φορὰ ἕνας εἶχε δίκην καὶ
εἶπε στὸ δικηγόρο του:

— Ἄν στείλω στὸ δικαστὴ ἔ-
να κοινὸ πούρα, λές νὰ κερδίσω
τὴ δίκην;

— Μὴν κἀμης τέτοια ἀνοησία,
γιατί θὰ τὴν χάσης ἀσφαλῶς!
τὸν συμβοῦλες ὁ δικηγόρος.

Μετὰ λίγες μέρες ἔγινε ἡ δίκην
καὶ τὴν κέρδισε.

Τότε τοῦ λέγει ὁ δικηγόρος:
— Εἶδες; Ἐπειδὴ σὲ συμβο-
λεῖ νὰ μὴ στείλῃς τὰ πούρα
— Μὰ τὸ εἶπες, εἶπε αὐτὸς
— Τὰ εἶπες;
— Ναί, ἀλλὰ ἔβαλα μέσα τὴ
κάρτα τοῦ ἀντιδίκου.

Καλαμιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, εἶδα στὸν ὕπνο μὲ
ὅτι ὁ μπαμπὰς μου χάρισε ἐν-
ρολογάκι καὶ σὺ ἕνα βραχιολάκι.
— Ναί, παιδί μου, μὰ ἔξερεις
συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ, ὁ
βλέπει κανεὶς στὸν ὕπνο του.

— Ἄ, εἶσι; Ὅστε σὺ θὰ μὲ
χαρίσης τὸ ρολογάκι κ' ὁ μπα-
μπὰς τὸ βραχιολάκι!

Ροζίτα

Ὁ Νίκος πηγαίνει πρὸς ἐπὶ
σκεπὴ τῆς θείας του.

— Γί καινούρια λοιπὸν ἔχουμ
σήμερα; τὸν ρωτᾷ αὐτὴ.

— Σχεδὸν τίποτα, τῆς ἀπαντᾷ.
Τὸ καπέλλο μόνον καὶ τὸ μαντήλι
Γόρδιος Δεσμὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρεπίδου
τὴν 6 Μαρτίου 1928

ΜΕ τὰ χιόνια, τὴν ἄλλη φορὰ
μὲ τὸ κρύο, ἔχασα νὰ σὰς πᾶν
μπήκῃ Μάρτης καὶ... νὰ βάλῃς
κλωστή γιὰ νὰ μὴ σὰς κάψῃ ὁ
θῆος. Μὰ πόσοι ἄραγε νὰ τὸ θυμᾷ-
θηκαν φέτο;... Ἐς εἶναι, ἀφ' ὅ-
τι τρεῖς πρώτες μέρες τοῦ Μαρ-
τίου ἦταν κακές, ὅλες οἱ ἄλλες
θῆναι καλές. Ἐτοί λές ὁ λαὸς
καλὰ μὲν δέντρα;...

Νὰ καὶ κάποιοι πού βρέθηκαν
μὲ γράψῃ πὼς... δὲν μὲ διαβέ-
ζει πιά. Καὶ ποῖος; Ἡ καλὴ μου
φίλη πρῶνι Δεπτὴ Μαργαρίτα,
ἡ Ἀγγελικὴ Μουδρέα, ἀπὸ τῆς
Καλαμάτας. Μάλιστα! Παίρνει τὰ
τὸ φυλλάδιό μου, πού πρὸ ὀλίγου ἀ-
κόμα ἔκανε γι' αὐτὸ σάν τρελὴ, τὸ
ἀνοίγει, τὸ ἀρχίζει καί... τὰ φέρνει
Μόλις διαβάζεις μέσας ἄκρας τὴν
Ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν Ἀθηναί-
κῃ Ἐπιστολῇ... Μὰ τί ἐπαθῇ
ἡ πρῶνι Δεπτὴ Μαργαρίτα; Πὺθ
ἔχει τὸ νοῦ της; τί κάνει; — Ὅ-
τὰ καταλάβεις ὅλα ἅμα σὰς πὺθ
πὼς αὐτὸν τὸν καιρὸ... ἀρραδω-
νίστηκε. Θὰ πᾶρῃ ἕναν πολὺ καλὸ
νέο ἀπὸ τὴν πόλιν της, τὸν κ.
Νίκο Κουρουνάκη. Γι' αὐτὸ δὲν ἔ-
χει πιά τὸ νοῦ της. Ἐτοί μὲ γρά-
φει ἡ ἴδια. Ἄς δεχθῇ λοιπὸν τὰ
πὺθ θερμὰ μου συγχαρητήρια μὲ τὶς
μητρικὲς μου εὐχές. Καὶ παντε-
μένῃ, ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ἐσχάσῃ
ποτέ.

Εἶδες, Καζούρα, τὴν ἐγκριση
τοῦ νέου σου ψευδωνύμου. Πολὺ
ἐνδιαφέροντα αὐτὰ πού μοῦ γρά-
φεις καὶ χαίρῃ πού ἔχω τόσους
φίλους στὸ σχολεῖο σου καὶ μὲ
λίστα στὴν τάξην σου. Ἡθελα νὰ
ναφέρω κ' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις
γιὰ τὸ Κ, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ σ' ἂν
ἀνακαλύψουν πάλι. Ὅσο γιὰ τὸν
Ρ, θάχῃ βέβαια κάποιο λόγο πού
δὲν ἀφίνει τὴν ἀδελφὴν της νὰ πᾶ-
ρῃ ψευδώνυμο. Συνήθως οἱ μεγα-
λύτερες ἀδελφές δὴν ἔχουν τίς με-

ύτερες κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐ-
μῶ σ' αὐτὰ τὰ οἰκογενειακά.
Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι,
ἴβη, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ναί,
οἱ δυὸ αὐτοὶ εἶναι συνδρομηταί.
Στὸ 10ο φυλλάδιό δημοσιεύ-
σαν οἱ λύσεις τοῦ 4του, καὶ ὅχι
500 ὅπως τυπώθηκε κατὰ λά-
θους. Αὐτὸ νὰ τὸ διορθώσῃς σὲς
τὴν πένη. Ναί, Ἀσκησις ὕ-
π. 713 στὸ 48ν φυλλάδιό δὲν
ἔρχει, καὶ φυσικὰ ὅτε σὲς λύ-
εις. ὅτι ὑπῆρχε, φαίνεται, καμ-
ιὰ πού δὲν ἔχωρες καὶ βῆκε
τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀλλὰ χω-
νὰλλάξουν κ' οἱ ἀριθμοί.
Κάποιον ἀπὸ τὸ Βόλο, πού μὲ
παρακαλεῖ νὰ μὴν πῶ τὸ ψευδὸ-
νός της, μοῦ γράφει: «Προχθές
ἡ φίλη μου Διαπλασόπουλα. ἡ
Ἀδωνίτου, εἶχε ἀπὸς μι-
κρὰ εἰμασε τοῦ κόσμου τὸ
καπλάκι ἡ Ἐλῆνὰ τὰ μαζέει; Κ'
ἐπεσε νάσκουν νάελεπες Μόνες-
ζες, Ντάλιες, Χιονομένα Πη-
λὰ, Βολιούτιες Τροστοπαρές,
ἄρμεν Σὺλβες καὶ... καὶ...
καὶ ἄλλα πού δὲν ἔξερῃ τὰ ψευ-
δωνιά τους, ἔξερῃ ὅμως πὼς εἶναι
καπλάσιόπουλα. Μπορεῖς τῶρ νὰ
ἐπαισθῇς ἂν μιλήσαμε ἡ ὅχι γιὰ
ἡ. Φαντάσου, 35 παιδιὰ, τὰ 30
καπλάσιόπουλα!... Τί καλὰ!
καὶ πὼς θάθελα νάμουν κ' ἐγὼ ὡ-
ς εἶναι, τὸ χρόνον μπορεῖ νὰ
προσκαλέσῃ καὶ μένα ἡ ἀγαπη-
μένη Ἀδωνίτου καὶ ἂν ὡς τὸ-
σπάρῃ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία
τὸ Βόλου-Ἀθηνῶν, νὰ πεταχθῶ
ἐν στιγμῇ...
Καὶ τὸ Ἐντεμένο Ἡπειρω-
τικὸ μοῦ γράφει γιὰ τὸ χορὸ με-
μφρασμένων πού ἔδωκε στὸ σπύ-
τι τῆς Ἡπειρώτικας Ρεπανάκης.
αὐτὸν, λές, παρυσκοντο μὲ
Διαπλασόπουλα, μετὰ τῶν ὁ-
λων κ' ὁ φίλος μου, μακαρε-
νός μὲ γιαννιώτικα, κοριτοίσ-
κις ἔμω. Καὶ προσθέτει: «Σὲς συ-
μμετέχεις μὲ τὸ κύριο θέμα ἡσούν
τὸ καὶ πολὺ καλὰ λόγια θάκου
τὸ ἂν ἡσούν ἀπὸ κανένα μέρος».
Ἄ, δὲν ἀμφιβάλλω. Κι' ὁ χορὸς
δὲν ἔδωκε στὸ σπύτι τοῦ ὁ Μαν-
τῶν τὸ Σάββατο. Περιμένω νὰ
ἀρῶ καὶ γι' αὐτόν.

Τὸ Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασό-
πουλο μοῦ γράφει: «Στὸν περσι-
νὸ τόμο, στὴν ἀρχὴ τοῦ μυθιστο-
ρήματος Μονοκό, ὁ συγγραφεὺς
ἔχει δὲ τὸ Σουδάν εἶναι ἀποικία
τῶν Γάλλων. Ἀλλὰ πὼς, ἀφ' ὅ-
που δὲ τὸ Σουδάν εἶναι ἀποικία
τῆς Ἀγγλίας; Μὴν εἶναι λάθος;»
— Ὁχι, ἕνας γάλλος συγγραφεὺς δὲν
μπορεῖ νὰ κάμῃ τέτοιο λάθος.
Ἀλλὰ ὑπάρχουν δυὸ Σουδάν. τὸ
ἑν ἄγγλικὸ καὶ τὸ ἄλλο γαλλικόν.
Ἡ μέρους δηλαδὴ τῆς χώρας πού
ἐπικρατεῖ πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς λί-
νης Τσαδ. ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἐξ-
αιρέσεις ἀποικίες, ἀνήκει στὴ Γαλλία.
Ἄλλο, πρὸς τὸ ἀνατολικὸ τῆς
ἁδ καὶ στὸν ἐπὶ ἄνω Νεῖλο, ἀνή-
κει στὴν Ἀγγλία. Τὸ μικρὸ βασί-
λειο λοιπὸν τοῦ Μονοκό βρισκόταν
ἐν πρώτῳ, τὸ γαλλικόν.
Νὰ κ' ὁ Θεάσις μ' ἕνα ὄραλο
ἄμμα καὶ μ' ἕνα ὀραϊότερο οὐκί-
ο του, ἀποκριάτικο, πού παριστά-
ει αὐτὸν τὸν ἴδιο μὲ τὰ μακαρενι-

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Τὰ Τριαν-
τάφυλλα τῆς 2. Καλὸ εἶναι, ἀλ-
λά μοῦ ἔγραψε νὰ μὴ δημοσιεῖται,
ἐπειδὴ ἔσονται τὸ ψευδωνύμῳ της
καὶ δὲν θέλει νὰ ἴδουν... Τί γρά-
φει. — Οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς
Νεμεσσεως. Εἶναι μετὰφρασις ἀπὸ
τὸ γερμανικὸ τοῦ Χάινε. Ἀλλὰ ὁ
Χάινε εἶναι ἕνας ποιητὴς πού δὲν
μεταφράζεται ἐπὶ εὐκολία! Ἐχει
μεγάλῃ χάριν καὶ λεπτότητα καὶ
εἰρωνεία στὸ ὅρος του. Χωρὶς αὐ-
τὰ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κα-
ταλάβῃ. — Παραμῶν ἡ ἀπ' τὰ Χρι-
στούγεννα τῆς Ἀκριβοθώρη-
της. Πολὺ καλὸ, ἀλλὰ ἔγινε πα-
ράκατο. — Τὸ πάθημα τοῦ Ἐ-
πεσμένου Ἀδρόου. Νόστιμη ἡ ἱ-
στορία, ἀλλὰ ὅχι γραμμένη ὀπο-
θέτως. — Τὸ ποταμὸν τοῦ
Ρασποῦτιν. Ἀσχηνοὶ οἱ στίχοι. —
Τὸ δύστυχο μικρὸν μετὰφρ. τῆς
Νεραϊδῆς τοῦ Βοσπόρου. Εἶναι
διδακτικὸ γιὰ μὴτέρες πού ἀνα-
τρέφουν κακὰ τὰ παιδιὰ τους. Δὲν
ἐνδιαφέρει λοιπὸν τὰ παιδιὰ μας.
— Ἡ Ἀθῆνα ἐορτάζει τοῦ Ἀμ-
λετ. Περιγραφή τῆς πρωτοχρονιάς
στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Πα-
ράκαιρο. — Ἡ χουμπαδία καὶ
«Ὁ ἀθένητος» τοῦ Πέτρου Ριον-
σαί, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Τὰ ἔχουν
ὅλα τ' ἀναγνωσματάρια. Εἶναι δι-
δακτικά, ἀλλὰ ὅχι σχολαστικά. —
Ποιὰ εἶν' αὐτὴ γι' ἀρχόντισσα...
τοῦ Ἀστραπόδοντος. Ἐμένα
περιγράφει καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολ-
λὸ. Ἀλλὰ οἱ στίχοι ἀσχηνοί. —
«Χειμῶνας» τοῦ Μήλου τῆς Ἐ-
ριδος. Ὁχι ἀσχημο, ἀλλὰ ἱσχνό,
ἀδύνατο. (Μερικὲς σκέψεις ἀπὸ τὰ
Μ. Μυστικά τῆς ἱσχυρῆς δημοτυ-
θοῦς Ἐπίσης κ' ἀπὸ τὰ Μυστι-
κά τῆς Νεμεσσεως.) — Ἡ Διάπλα-
σις τῆς Ἀγωνίας. Μὲ καλὰ
κεῖται πολὺ, ἀλλὰ ἔπρεπε νάταν
πὺθ τεχνικὸ γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύ-
σῃ.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ πού ἀδημοσι-
εῖται, δὲν ἔχω ἐγκρίσεις ἀκόμα
ἄλλα.

Παρηκαλῶ τὸν Γόρδιον Δε-
σμὸν νὰ μὴ πῇ ἂν τὸ κομμάτι
«Ἐπιστολὴ στρατιώτου» εἶναι
μετὰφρασις ἢ πρωτότυπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρίνονται ἂν
ἀνανοῦται ἰσχυρῶς μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ.
ἀνέκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο-
ρίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φώτος
Σκοτάδης, ἄ. (ΑΚ). Ἀψάρα, κ.
(Γ). Ἀργυρὰ Σελήνη, κ. (ΔΚ). Αἰμα-
τοβαμένη Λευτεριά, ἄ. (ἱερολο-
χίται). Μόστις τῆς Λευτεριάς, ἄ.
(ἱερολογίται). Ὑμνος τῆς Λευτε-
ριάς, ἄ. (ἱερολογίται). Βωμὸς τῆς
Λευτεριάς, ἄ. (ἱερολογίται). Ἀν-
νίβας, ἄ. (ΚΚ). Ἀθανάσιος Διά-
κος, ἄ. (ΣΕ). Κοκοβίος, ἄ. (ΣΕ).
Μαστροχαλαστής, ἄ. (ΣΕ). Ση-
μαιοφόρος, ἄ. (... κτλ.). Χαζο-
πούλι, κ. (ΕΒ). Ζάκ Κατελνέ, ἄ.
(ΝΚ). Μανό

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ή
Διάπλασις εισήλθε εις τὸ
50ὸν ἔτος της.

“Οσοι ἐκράτησαν τὰ στα-
λέντα πέντε πρῶτα φύλλα
τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-
ται συνδρομηταὶ καὶ παρα-
καλοῦνται νάνανεώσουν τὸ
ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-
δρομὴν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Μαΐου

215. Δεξιόγραφος

Πῆγε ἡ φωτιά στὰ Γιάννινα.
Τὸν Τύραννο νὰ κάψῃ,
Κι' ἀπὸ τὰ στάχτες του εἶδαμε
Πουλὶν νὰ πετάξῃ.

Μάγισσα

216. Λογοπαϊκὸς Δεξιόγραφος

Τὰ δυὸ νησιά πού ἐνῶνω,
“Αν σεῖς δὲν τὰ χωρίστε,
Θ’ ἀκούσω ἓνα κορίτσι
Νὰ μοῦ ἀπαντᾷ: “Ορίστε!

“Αμαρυλλίς

217. Στοιχειόγραφος

“Εγω ἔντεκα ἀδερφία...
Μ’ ἄν μοῦ κόψῃς τὴν οὐρά,
“Η μαμμὰ σου σὸ φανάκι
Δυνατὰ, κάθε φορὰ
Ποῦ πειράξεις τὸ γλυκὸ
“Η ἄλλο τί κάνεις κακό.

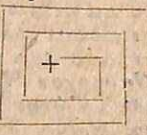
Τὴν Μονάχη

218. Στοιχειοτονόγραφος

Στὸ Αἰγαῖο μας ἀνῆκω.
“Αλλὰ τὸ μεσαῖο μοῦ βγάζεις
Καὶ τὸν τόνο κατεβάζεις
Κι’ ἱερὸ μὲ κάνεις ὄλο.

Ἑσμεράλδα

219. “Ελιξ

Κάθε γραμμὴ τοῦ δεξιόθεν σχή-
ματος ἀντιπροσωπεύει μιὰν λέ-
ξιν. Κάθε λέξις ἔχει τόσα γράμ-
ματα ὅσοι ἀστερίσκοι ἀποτελοῦν
τὴν γραμμὴν εἰς τὸ ἀριστερόθεν
σχῆμα. “Η ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀ-
πὸ τὸν σταυρὸν. Καὶ ἀναγινώ-
σκονται ἐλικοειδῶς αἱ ἀκόλουθοι
ἐνδεκα λέξεις: Συμπλεκτικός, ὑ-
ποθετικός, νῆσος, πρόθεσις, ὀλ-
κος Θεοῦ, στοιχεῖον τοῦ σώμα-
τος, καύσιμος ὕλη, ἄνεμος, κλι-
νοσκέπασμα, ποταμὸς τῆς “Αφρι-
κῆς, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

25η Μαρτίου

220. “Επιγραφή

Σ Η Ε Λ Α Η

Ο Μ Σ Α Π Ν

Ρ Α Β Ρ Α Β

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

“Υβὸν

221-225. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κόμη, λοιμός, Πῶρος, κρι-

νος, τῆξις.

“Ενδοξο Σοῦλι

226. Μεσοστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ἀν-
τιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀπο-
τελοῦν ἀρχαῖον κωμικὸν ποιη-
τὴν. (“Ολαὶ αἱ ζητούμεναι λέξεις
ἔχουν ἀπὸ ἐπτὰ γράμματα.)

Ζημοῦμαι, διαφέρω, σαφή-
νεια, ἔφεδρος, βλάβη, ἄπορος,
φαῦλος.

Ρεδοδάφνης

227. “Ελλιποσύμφωνον

ια - ης αει

Σπυρ. Ι. Παναγιωτόπουλος

228. Γρίφος

ο ο Γαλλία ἦτορ

ο ο σ

ο ο “Αγγλία ἦτορ

ο ο Λεβέντης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

229. Metagramme

Moi je flotte sur le mât;

Me changes-tu une lettre?

D' une chenille, au jardin,

Tu me vois apparaître.

(Πρωτότυπον)

“Ανεμὼν τοῦ Βουνοῦ

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. “Ασκήσ. τοῦ φύλ. 52

769. “Αζόραι (“Αζόρ, αἱ).—770.

“Αγκυρα (ἄν, κυρά).—771. Ταρ-

μάς (τά, ἄν, μάς).—772. Φώκη-

φωνή.—773.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ—774. “Ηώς.

ΩΚΕΑΝΙΑ (Γεώργη Η. Ω-

ΠΑΙΑΝ Στε...)—775.

ΝΑΙ—776. “Ασπίς (Α-ὄλη,

Σ-άρωμα, Π-όνος, “Ι-δας, Σ-άβ-

βας).—776. Σὺν “Αθηνὰ καὶ χεῖ-

ς Υ Ν ρα νίνε. (“Η ἀνάγνω-

Ν Α Κ σις κατὰ στίχον, λαμ-

Ε Ι Ρ βανομένου ἐνὸς ἐκ τῶν

Ν Ε Ι ἄνω καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν κα-

Δ Κ Ι τῶ ἐναλλάξ. Αἱ λέξεις

Α Ι Χ τῆς “Ακροστιχίδος: ΣΥ-

Α Θ Η Ναξάριον, ΝΑΚος, ΕΙ-

Ρήνη, ΝΕΙλος, “ΑΚινάκης, ΑΙΧ-

μή, “ΑΘΗναί).—777. Κούρεψε

τ’ αὐτὸ καὶ πάρε τὸ μαλλί του.—

778. Οἱ “Απόστολοι ἦσαν δώδε-

κα. (Ἡ ἀπὸ Σ [ΣΤ], ὅλοι, εἰς ἂν

δώδεκα [ΙΒ’]).—779. Fougueux

(fou, gueux).—780. 1. Des-

cartes (des cartes.) 2. Dante

(dans te.) 3. Lafontaine (la fon-

taine). 4. Verlain (vert lain).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α’ Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. “Εκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ “Εσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ “Εξωτερικόν.

Τῆς Β’ Περιόδου (1894—1927)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. “Εκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ “Εσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ “Εξωτερι-
κὸν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμήμα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

“Ο χωριστὸς στίχος δρ. 3.

“Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ—260/

Δ ΟΝ ΖΟΖΕ, νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ Πανόπαιδο.

ΑΨΑΡΑ

/ΚΗ—261/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ψυχολόγοι! Δὲν μῆκαρ στὴν κίνηση
τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε
ΕΧΘΡΟΥΣ ἀλλὰ ΦΙΛΟΥΣ. Εἰς ἐναντία ὁ-
μῶς περίστασις μπορούμε νὰ σὰς ἀντικρι-
σοῦμε ἀφοβὰ... χωρὶς νὰ... τρέμουμε!
Μῆδεια, Λάουρα, Δάφνη. “Αθηνὰ δὲν εἶ-
ναι ἡ Τασία “Αποστολίδου!!!... Τρέμε-
τετε!... “Αλεξία—“Αἰλὴ Σαπουντζή, Ταυ-
ρομάχος—Μίρης Λάσκαρης, Ξανθούλα—
Χατζίκου. “Επετα συνέχεια πού θὰ ἀνα-
στατήσῃ τὸν Διαπλάσοισμον! Περιμένετε!

“Αποκαλύψων: ΕΡΙΣΤΕ

/ΚΗ—262/

Τὸ πρῶν Σκανδαλιάρικο Διαβολά-
κι ἐλπίζει ὅτι θὰ λάβῃ Βραβεῖον “Αε-
ράτων, Νὰ περιμένῃ: “Η μήπως ματαίως
ἐλπίζει;

/ΚΗ—263/

Σ τὴν ἀγγελίαν (ΚΗ—182) ἔκανα λάθος.
“Αλληλογραφεῖ μόνον μὲ Διαπλάσοῦ-
λες.

/ΚΗ—264/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΕΡΩΔΟΧΙΤΩΝ
ἔλγουναν Πρόεδρος: Αἱματοβαμμένη
Ἡ Λευτεριά, “Αντιπρόεδρος: Μάρτυς
τῆς Λευτερίας, Γραμματεῖς: “Αστραπ-
βροντο, Ταμίας: “Υμνος τῆς Λευτε-
ρίας.

/ΚΗ—265/

ΤΜΗΜΑΤΑ
Διαγωνισμῶν: Φαέθων, Ἑσπαθώμα-
τος: Βωμός τῆς Λευτερίας, “Αποκαλύ-
ψων: “Αλωπὴ τῆς Μυτιλήνης.

/ΚΗ—266/

ΜΕΛΗ
Ρεδοφόρος Βαλεντινὸς.
Κώστα Βλυσίδη, Λευτερίης, ἐμπρὸς
σὰς περιμένοντες! “Α Διαγωνισμοῦ!!! “Α-
γράφως καρτῶν τοπίων, προσερχομαι μέχρι
30 “Απριλίου, συμμετοχὴ διδραχμοῦ. Βρα-
βεῖα: ὑποστήριξις τῶν πέντε πρώτων καὶ
τῶν πέντε τελευταίων στὸ δημοφιλίστα
καὶ βραβεύσις τῆς καλύτερας

Τῶν διαγωνισμῶν: Φαέθων
“Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ
ὅλες Μάρτυς τῆς Λευτερίας
Βραβεῖον μόνον Παπατρέχα (ΚΖ—611)
ἀπαντήσεις λίγες, λοιποὺς εὐχαριστῶ. Στεί-
λε διευθύνων.

Πρῶν Κεραυνὸς
Γενικὴ Δίσις: Δημήτριον Γεωργ. Για-
μουγιάννην, π. γ. Πλωμαρίον Μυτιλήνης.

/ΚΗ—265/

“Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ὅλες.
Τοὺς πρώτους στείλιντας ψηφίω στὸ
Δημοφίλημα. “Απάντησις ἄμεσος. Στείλει:
Εὐδοχίαν Κυζινηνοῦ διὰ Ροζίταν, “Αμα-
ρούσιον.

/ΚΗ—266/

“Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ὅλες
Δίσις: (ΚΗ—63). Μικρὴ “Αλαστὶς,
Κασσιόπη

/ΚΗ—267/

Ζακελίνα. Λορέττα, Χανουμάκι, ἀνταλ-
λάσσω τετραδιάκια:

/ΚΗ—268/

Μικρὴ “Αλαστὶς, Κασσιόπη
ἀνεστέφῃ “Ολυμπιονίκῃ, Ἑσμεράλδῃ,
“Ενδοξο Σοῦλι, Σαγηνεύτρῃ, Μπετόβαν,
ἀλληλογραφεῖτε; Γράψατε: “Αἴφραν Εὐ-
ζείνου διὰ Φοῖβον “Αργεντουλίδην, Πρέ-
δεζαν.

/ΚΗ—269/

Υποστηρίξατε τὸ ψευδοῦς
ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
καθὼς τὸ ὑποστηρίζει καὶ ὁ ΔΑΜΩΝ

/ΚΗ—270/

(ΚΗ—117) ἀγγελία, “Ομιλε τῶν Εὐ-
γενῶν, ἦτο ἕνας καθρέπτης τῆς τελευ-
ταίας σὰς διαγωνίης. Συνεπὰς κακῆς τῆς χα-
ρακτηρίσεως... ὡς ἀνόητον. Εἴμεθα ἐ-
ξηγούμενοι.

/ΚΗ—271/

Σ ἐλᾶμ, σὲ γνῶριζω. Τί κάνει στὰ κερα-
σὶ μῖδια νιάου-νιάου...
Θέρις

/ΚΗ—272/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΗΒΩΝ
Πρόεδρος: “Εθνικός “Υμνος, “Αντιπρό-
εδρος: “Ιων, Ταμίας: Μαστρογαλα-
στὴς, Γραμματεῖς: “Αθανάσιος Διάκος,
Σύμβουλος: Κοκοβιάς.

/ΚΗ—273/

“Αφρά = “Αφραῖ, “Αράπα = Δοαν
Λόρδος Τζέραρ = Γεωργίου, Θε-
σοτοκά, Δροσούλα = Γαλαριπούλου.

/ΚΗ—274/

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = συγκαίρει τὴν Πρ-
πίσαν Ρεπάνη διὰ τὴν ἐπι-
τοῦ χοροῦ της.

/ΚΗ—275/

“ΜΑΣΤΙΞ = τοῦ
Χωρ σε η + . πλασο κα
/ΚΗ—276/

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πεταὶ συνέχεια.)

“Η “ΜΑΣΤΙΞ = ἀρχίζει:
“Η Μακεδὼν = Μαργαρίτης, “Αρμον
Αἰγουστοπούλου, Ξενιτεμένο “Ηπειρ-
= Κουκοράδας, Προσκοπία = Φιστ
“Ηρωϊκὸ Μεσολόγγι = Σπυρόπουλος.
πετα